

Galaterbrevet

Kapitel 3

Paulus forsvarer læren: Retfærdiggørelse ved tro, kap. 3 – 5:1, del 2

Forskellen på loven og løftet 3:15-18, del 2

Paulus har bevist for dem at frelsen er ved tro, og ikke ved gerninger, fordi:

1. Galaternes egne oplevelser bekræftede det, ved den måde de fik den Hellige Ånd.
  - a. v.2 ”Fik I Ånden ved lovgerninger eller ved at høre i tro?”
2. Vidnesbyrdet fra det Gamle Testamente bekræftede det, Abrahams børn.
  - a. Habakkuk 2:4 ”Den retfærdige af tro, skal leve.”

Nu vil han bruge et billede fra det daglige liv:

I 1. Mos. 12:3 Lovede Gud at velsigne alle jordens slægter i Abram. Dette løfte om frelse var for både hedninger som jøder.

I 1. Mos. 22:18 Lovede Gud også: ”Alle jordens folk skal velsigne sig i dit afkom.” Han sagde **afkom** (ental), og ikke i flertal. Gud talte om én bestemt person, Herren Jesus Kristus, som var et direkte afkom fra Abraham (Luk. 3:34).

Så, Gud ønskede at velsigne alle jordens folk, hedninger som jøder, gennem Kristus.

Løftet var uden krav; det krævede hverken gode gerninger eller overholdelse af loven. Det var et enkelt løfte, som skulle modtages i enkelt tro.

430 år senere kom loven, men den kunne ikke lægge noget til, eller trække noget fra løftet.

15)

”Brødre, jeg bruger et eksempel fra menneskelivet: Ingen kan ophæve eller føje noget til et testamente, når det først er retsgyldigt, selv om det kun er et menneskes.”

Når mennesker laver en pagt eller et testamente, ville man ikke drømme om at lægge noget til, eller trække noget fra. Hvis så et menneskeligt testamente ikke kan brydes, hvor meget mindre kan så Guds?

16)

”Men hvad Abraham angår, blev løfterne givet til ham og til hans afkom. Det hedder ikke: ”og til dine afkom” i flertal, men i ental: ”og til dit afkom”, og det er Kristus.”

Judaisterne argumenterer, at selvom løfterne oprindeligt var givet til Abraham og hans afkom (Israels folk) ved tro, blev dog disse Israelere siden hen sat under loven.

Derfor skulle Galaterne, som oprindeligt var blevet frelst ved tro, nu adlyde de Ti Bud.

Paulus svarer: Løftet til Abraham handlede om én person, Jesus Kristus.

17)

”Hvad jeg mener, er dette: Et testamente, som Gud allerede har gjort retsgyldigt, kan loven, som kom 430 år senere, ikke gøre ugyldigt, så at den dermed skulle sætte løftet ud af kraft.”

Gud løfte til Abraham var ikke knyttet til noget krav; det var ikke afhængig af gerninger. Gud bestemte sig ganske enkelt til at give Abraham et afkom (Kristus). Selvom Abraham var

barnløs, troede Abraham Gud, og troede derfor også på at Kristus skulle komme, og derfor blev han retfærdiggjort, frelst!

Da loven kom – 430 år senere – kunne den ikke lave om på Guds løfte om frelse på nogen måde. Den kunne på ingen måde trække noget fra, eller lægge noget til.

Judaisterne mente måske også, at ved lovens komme 430 år senere, annullerede den løftet. Men på ingen måde, siger Paulus, løftet var som et testamente, og var blevet forseglet med døden (pagtens offer). (Læs om Jesu frelsergerning i Hebr. 2:1-4). Det kunne ikke forandres!

De 430 år skal regnes fra det tidspunkt, hvor Gud bekræftede Abrahams løfte overfor Jakob (Israel) i 1. Mos. 46:1-4 indtil ca. 3 måneder efter at Israels folk blev befriet ud af Egypten ved Moses, og Moses fik de to stentavler med de 10 bud.

18)

”Hvis arven fås på grund af loven, fås den ikke mere på grund af løftet. Men det var ved et løfte, Gud gav Abraham arven.”

En arv fås enten ved tro eller gerninger – det kan ikke være begge samtidig. Skriften gør det klart, at den blev givet Abraham ved et uforpligtende løfte.

Sådan er det også med frelsen. Den er givet som en uforpligtende gave. Enhver tanke omkring at gøre sig fortjent til den ved gerninger er helt udelukket.